

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, jeg tror ikke, at de lande var tilfældigt valgte lande. Jeg tror, at det var et udtryk for, at Venstre i denne her sag er et præcist ekko af den amerikanske udenrigspolitik og også et præcist ekko af de amerikanske fjendebilleder, for de tilfældige lande, som Venstres ordfører valgte, er lige præcis de tilfældige lande, som også er USA's fjendebilleder.

Det, der jo er lidt tankevækkende i hele den her diskussion, er, at Venstre som det afgørende regeringsparti har valgt i den grad at gøre sig til et instrument for viderebefordring af den amerikanske udenrigspolitik og de amerikanske fjendebilleder.

Den situation, vi står i nu, er jo ikke nogen ny situation. Det er faktisk adskillige år siden, at den kolde krig sluttede. Det er i hvert fald 10 år siden. Det, at den kolde krig er slut, burde jo ikke være et argument for at opsigse den slags aftaler, men for at gå ind og forhandle nogle nye aftaler, der kunne erstatte dem, der var. Det dårligste udgangspunkt er da at opsigse dem, før man forhandler nogle nye.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Til hr. Søren Søndergaard: Jeg noterer mig selvfølgelig, at Enhedslisten har det synspunkt, at Venstre er et ekko af USA. Det synes jeg ikke at vi skal diskutere mere i dag, her har vi vidt forskellige holdninger.

Kl. 10.40

Jeg vil så sige i forhold til spørgsmålet om ABM-traktaten, at der bliver forhandlet en ny aftale på baggrund af den opsigelse, som USA har givet. Det er den forhandling, som allerede foregår nu, og der er tegn i sol og måne på, at den vil kunne nedbringe antallet af våben betragteligt. Det er noget, som jeg synes, at man må forholde sig til, hvad enten man kan lide det eller ej.

Lad mig så til sidst sige: Ja, den kolde krig er slut. Der er et helt nyt verdensbillede, som gør, at ABM-traktaten ikke længere har den forudsætning, som ABM-traktaten havde, da den blev indgået. Det tror jeg at jeg har sagt mange gange fra Folketingets talerstol, og sådan bliver det ved med at være. Derfor er det vigtigere at have en dialog mellem Rusland og USA om den fremtidige udenrigs- og sikkerhedspolitiske nedrustning, end det er at bibeholde en traktat, som ikke længere har det samme udgangspunkt, som da den blev indgået.

Jeppe Kofod (S):

Det kom næppe som en stor overraskelse for iagttagere af præsident Bushs politik, da USA i december sidste år opsagde ABM-traktaten med Rusland fra 1972. Det er beklageligvis et udtryk for amerikansk enegang, at man ensidigt opsagde aftalen og ikke for alvor forsøgte at forhandle en løsning på plads med den anden part, Rusland, før man foretog de yderliggående skridt. Men det er også udtryk for magten fra de mest konservative kræfter i USA, der har gjort de amerikanske planer om et missilforsvar til et ideologisk projekt, hvor alle midler tilsyneladende helliger målet.

Det er selvfølgelig for mange af os dybt skuffende, at USA ensidigt opsiger ABM-traktaten, der siden 1972 har reguleret atomnedrustningen, og man kan frygte, at beslutningen sætter gang i et nyt våbenkapløb, som også FN's generalsekretær, Kofi Annan, udtrykte det tilbage i december måned.

ABM-traktaten har igennem mange år fungeret som en hjørnesteen for at opretholde den globale fred og sikkerhed og strategiske stabilitet. Derfor er svaret på nutidens trusler og nedrustningspolitik ikke amerikansk enegang i form af opsigelse af ABM-traktaten. Derimod handler et holdbart svar om forpligtende internationale aftaler inden for nedrustning og ikke-spredning af masseødelæggelsesvåben.

For Socialdemokratiet er der ingen tvivl om, at ABM-traktaten og andre nedrustnings- og ikke-spredningsaftaler udgør et fast fundament i den sammenhæng, et fundament, hvor man kan sige, at kold krig langsomt er begyndt at blive løst af varmt venskab præget af tillid og forpligtende samarbejde globalt.

Vi mener derfor også, at den danske regering skal kæmpe for, at spredning af masseødelæggelsesvåben og missilteknologi imødegås gennem en styrket international våbenkontrol og ikke-spredningsarbejde samt – og det er vigtigt – en aktiv politisk dialog med de lande, hvorfra truslen udgår. Man skal måske i langt mindre grad bruge sin energi på at falde på knæ for de mest konservative og reaktionære kræfter i USA, der måske i virkeligheden udgør den væsentligste trussel for sikkerheds- og nedrustningsarbejdet i dagens verden, netop fordi de ikke er parate til forpligtende aftaler, netop fordi de ikke er parate til partnerskab.

En eventuel opbygning af et amerikansk raketskjold, hvis form, indhold og omfang stadig er ganske uvis, skal ikke blot foretages under